Hotărârea Curții (Camera a patra) din 1 martie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) – Regatul Unit) – ITV Broadcasting Limited, ITV2 Limited, ITV Digital Channels Limited, Channel Four Television Corp., 4 Ventures Limited, Channel 5 Broadcasting Limited, ITV Studios Limited/TVCatchup Limited, TVCatchup (UK) Limited, Media Resources Limited

(Cauza C-275/15) ([1])

(„Trimitere preliminară — Directiva 2001/29/CE — Armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și ale drepturilor conexe în societatea informațională — Articolul 9 — Accesul serviciilor de radiodifuziune sau televiziune la transmisia prin cablu — Noțiunea «cablu» — Retransmisia de către un terț prin internet a emisiunilor unor organisme comerciale de radiodifuziune televizată — «Live streaming»")

(2017/C 121/03)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Părțile din procedura principală

Reclamante: ITV Broadcasting Limited, ITV2 Limited, ITV Digital Channels Limited, Channel Four Television Corp., 4 Ventures Limited, Channel 5 Broadcasting Limited, ITV Studios Limited

Pârâte: TVCatchup Limited, TVCatchup (UK) Limited, Media Resources Limited

cu participarea: The Secretary of State for Business, Innovation and Skills, Virgin Media Limited,

Dispozitivul

1) Articolul 9 din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională, în special noțiunea „accesul serviciilor de radiodifuziune sau televiziune la transmisia prin cablu", trebuie să fie interpretat în sensul că nu intră sub incidența dispoziției menționate și nu este permisă de aceasta o reglementare națională care prevede lipsa unei încălcări a dreptului de autor în cazul retransmisiei imediate prin cablu, inclusiv, după caz, prin internet, în zona de difuzare inițială, a unor emisiuni de pe canale de televiziune supuse unor obligații de serviciu public.

([1]) JO C 279, 24.8.2015.

Hotărârea Curții (Camera a zecea) din 2 martie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal da Relação de Évora – Portugalia) – Andrew Marcus Henderson/Novo Banco SA

(Cauza C-354/14) ([1])

[„Trimitere preliminară — Cooperare judiciară în materie civilă sau comercială — Notificarea sau comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare — Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 — Articolele 8, 14 și 19 — Notificarea sau comunicarea prin poștă a unui act de sesizare a instanței — Lipsa unei traduceri a actului — Anexa II — Formular tip — Lipsă — Consecințe — Notificare prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire — Nereturnarea confirmării de primire — Primirea actului de către un terț — Condiții de validitate a procedurii"]

(2017/C 121/04)

Limba de procedură: portugheza

Instanța de trimitere

Tribunal da Relação de Évora

Părțile din procedura principală

Reclamant: Andrew Marcus Henderson

Pârâtă: Novo Banco SA

Dispozitivul

1) *Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor") și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, potrivit căreia, în ipoteza în care un act judiciar, notificat unui pârât cu reședința pe teritoriul unui alt stat membru, nu a fost redactat sau nu a fost însoțit de o traducere fie într-o limbă pe care o înțelege acest pârât, fie în limba oficială a statului membru de destinație sau, în cazul în care în acest stat membru există mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale locului în care urmează să se efectueze notificarea sau comunicarea, omiterea formularului tip care figurează în anexa II la acest regulament atrage nulitatea notificării sau a comunicării menționate, chiar dacă această nulitate trebuie să fie invocată de același pârât într-un termen determinat sau de la începutul procesului și înainte de orice apărare pe fond.*

   Același regulament impune, în schimb, ca o astfel de omisiune să fie îndreptată conform dispozițiilor enunțate de acesta, prin intermediul comunicării către persoana interesată a formularului tip care figurează în anexa II la regulamentul menționat.

2) *Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că o notificare sau o comunicare a unui act de sesizare a instanței prin intermediul serviciilor de curierat este validă, chiar dacă:*

   — *confirmarea de primire a scrisorii recomandate care conține actul de notificat destinatarului său a fost înlocuită cu un alt document, cu condiția ca acesta din urmă să ofere garanții echivalente în materie de informații furnizate și de probă. Revine instanței sesizate în statul membru de origine să se asigure că destinatarul a primit actul în cauză în astfel de condiții încât dreptul său la apărare a fost respectat;*

   — *actul de notificat sau de comunicat nu a fost remis personal destinatarului său, atât timp cât a fost remis unei persoane adulte care se afla în interiorul reședinței obișnuite a acestui destinatar, în calitate fie de membru al familiei sale, fie de angajat în serviciul său. Îi revine, dacă este cazul, destinatarului menționat sarcina de a dovedi, prin orice mijloace de probă admisibile în fața instanței sesizate în statul membru de origine, că nu a putut să ia cunoștință în mod efectiv despre faptul că o procedură jurisdicțională era inițiată împotriva sa într-un alt stat membru sau să identifice obiectul și cauza cererii ori să dispună de suficient timp pentru a-și pregăti apărarea.*

(1) JO C 302, 14.9.2015.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 2 martie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Landessozialgericht Rheinland-Pfalz, Mainz – Germania) – Alphonse Eschenbrenner/Bundesagentur für Arbeit

(Cauza C-496/15) (1)

[Trimitere preliminară — Libera circulație a lucrătorilor — Articolul 45 TFUE — Regulamentul (UE) nr. 492/2011 — Articolul 7 — Egalitate de tratament — Lucrător frontalier care este supus impozitului pe venit în statul membru de reședință — Indemnizație plătită de statul membru de încadrare în muncă în caz de insolvență a angajatorului — Modalități de calcul al indemnizației de insolvență — Luarea în considerare fictivă a impozitului pe venitul din statul membru de încadrare în muncă — Indemnizație de insolvență inferioară remunerației nete anterioare — Convenție bilaterală pentru evitarea dublei impuneri]

(2017/C 121/05)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landessozialgericht Rheinland-Pfalz, Mainz